

Jak nss dovodil v nál. Boh. A 3473/24, zákon tu rozlišuje zřetelně dvě skupiny osob, a sice jednak osoby, které podle osobních a hospodářských poměrů trvale nejsou s to, aby pro sebe nebo pro členy rodiny, o něž jsou povinny se starati, obživu zaopatřily, takže potřebují také trvalé výpomoci z veřejných prostředků. Na druhé straně označuje však jinou skupinu osob, u nichž poskytovaná podpora jest pouze výpomocí přiznanou v úmyslu, aby překonána byla mimochodem nastalá překážka ve výdělečném životě, a aby jim ulehčen byl návrat k řádným poměrům.

Podle § 24 zák. z 3. prosince 1863 č. 103 ř. z. omezuje se povinnost obce zaopatřiti chudé na závazek, dávat jim potřebnou výživu a poskytovat jim opatření v nemoci. Podle § 672 o. z. o. znamená výživa potravu, oděv, obydlí a jiné potřeby. Ovšem v případě zaopatřování chudých může jíti také pouze o poskytnutí prostředků k zachování života bezpodmínečně nutných, a proto omezuje cit. § 24 i povinnost obce na poskytnutí potřebné výživy. Jestliže domovská obec neposkytuje svému příslušníku prostředků k výživě nutných, nýbrž pouze nepatrnou podporu, která v porovnání k ostatním pramenům příjmů nestojí v žádném poměru, nemůže býti řeči o tom, že by tu bylo veřejné zaopatření chudinské, nýbrž jde pouze o podpůru přechodně poskytovanou.

Zda v konkrétním případě jde o takovou podporu pouze přechodně poskytovanou, jest otázkou skutkovou. — — — — —

Č. 8835.

Živnostenské právo: O průkazu způsobilosti při živnosti dlaždičské.

(Nález ze dne 21. října 1930 č. 16.180.)

V ě c: Josef W. v Ú. proti ministerstvu obchodu o anulování živnostenského listu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím potvrdilo min. obch. v pořadu instančním výměr osp-é v Ú. z 27. prosince 1926, kterým byl na základě § 57 živn. řádu odňat živn. list býv. okr. hejtmanství v Ú. z 26. dubna 1907, vydaný st-li k provozování živnosti dlaždičské se stanovištěm v Ú.

St-l tvrdí ve své stížnosti, že tento živn. list mu byl neprávem odňat, poněvadž právo k provádění dlaždičských prací měl již na základě živn. listu vydaného býv. okr. hejtmanstvím v Ú. z 20. prosince 1898 a znějícího na provádění pozemních prací a staveb silnic, neboť v tom bylo obsaženo i oprávnění k dláždění veř. silnic přírodním kamenem. Na tomto jeho oprávnění nic nezměnilo min. nař. z 24. září 1905 č. 152 ř. z., poněvadž jím nemohla býti odňata práva již nabytá, a dlaždiči, kteří již živn. list měli, nepotřebovali podávati průkazu způsobilosti. Vadou je dle stížnosti, že nebylo vyšetřeno, na jakém podkladě byl st-li vydán v roce 1907 živn. list.

O této stížnosti uvažoval nss takto:

Podle 1. odst. § 57 živn. ř. může úřad, který je příslušný přijmouti opověď živnosti, další provozování živnosti zapovědět a živn. list odejmouti takovému živnostníku, o němž vyjde dodatečně na jevo, že již od počátku neměl a dosud nemá některou zákonnou náležitost pro samostatné provozování živnosti.

Stížnost nevytýká, že úřad neměl podle tohoto zákonného ustanovení zakročit, ježto tu nebyl zákonný předpoklad pro toto zakročení, totiž že nevyšlo teprve dodatečně na jevo, že st-l nemá předepsaného průkazu způsobilosti. Za tohoto stavu věci nemůže nss zkoumat, není-li rozhodnutí nezákonné pro eventuelní nedostatek této zákonné náležitosti.

Pokud st-l tvrdí, že má již na základě živn. listu z 20. prosince 1898 oprávnění provádět dláždění veř. silnic přírodním kamenem, a že toto živn. oprávnění nebylo dotčeno ani min. nař. č. 152/1905, nedotýká se podstaty věci, neboť otázka, je-li tomu tak, nebyla předmětem nař. rozhodnutí a není jím prejudikováno eventuálnímu rozhodnutí o rozsahu jeho živn. oprávnění z r. 1898, ani rozhodnutí o další otázce, není-li snad k této živn. činnosti oprávněn na základě opovědi živnosti dlaždičské u býv. okr. hejtmanství v Ú. podáním de pres. 19. května 1900, kterážto opověď byla výměrem z 19. června 1900 vzata na vědomí. Jiná je otázka, mohl-li úřad za platnosti min. nař. č. 152/1905 resp. § 1 odst. 3 bodu 51 živn. novely z 5. února 1907 č. 26 ř. z. bez podání průkazu způsobilosti vydati živn. list na provozování živnosti dlaždičské, pokud provozování její se vztahuje k dláždění veř. silnic přírodním kamenem. Otázku tuto dlužno odpovědět záporně, ježto cit. předpisy byla tato živnost prohlášena za řemeslnou, tedy za živnost, pro niž byl v § 14 novely k živn. ř. z 15. března 1883 č. 39 ř. z. předepsán průkaz způsobilosti. Že by ten, kdo měl již dříve oprávnění k živn. činnosti, tvořící obsah živnosti prohlášené za řemeslnou, byl osvobozen od toho průkazu, když tuto živnost opoví za platnosti předpisu zařadujícího ji mezi živnosti řemeslné, zákon nikde nestanoví.

Když pak st-l vůbec netvrdil, že průkaz způsobilosti pro řemeslnou živnost dlaždičskou někdy podal, neměly úřady příčiny, aby konaly šetření o tom, na základě kterých předpokladů byl st-li v roce 1907 vydán živn. list, a nelze v tom, že se tak nestalo, spatřovati vadu řízení.

Č. 8836.

Honební právo (Čechy). — Řízení správní: I. * Zsv, rozhoduje v cestě instanční o odvolání z výroku osk, kterým byla zrušena volba honebního výboru, jest oprávněn zrušení volby potvrditi z důvodů jiných, nežli které uvedla první stolice. — **II. * Řízení volbu hon. výboru podle § 9 čes. hon. zák.** přísluší starostovi obce místní (politické), nikoli starostovi místnímu (osadnímu). — **III. * Pro otázku suspensivního účinku odvolání podaného z rozhodnutí osk ve věci honební podle čes. hon. zák. rozhodny jsou předpisy dvorského dekretu z 2. března 1799 sb. zák. polit. sv. 14 č. 19.**

(Nález ze dne 21. října 1930 č. 16.214.)